

tienduizenden personen, een schare die niemand tellen kan; en die al te saam als levende steenen ineen worden gezet en saam verbonden door het cement van het bloed van Golgotha, om algtegader uit te maken die ééne levende, blijvende woonstede Gods, waarin God als in zijn tempel eeuwiglijk wonen zal. En in dien tempel nu is God de Heere op den Pinksterdag als in zijn eigen woonstede ingegaan, om die nimmer te verlaten, en ze steeds meer tot de *woonstede zijner majesteit* te vormen.

Lichaam en tempel is dus niet hetzelfde. Wij zijn leden van het Lichaam van Christus, omdat we in hem ingelijfd en met hem tot een compact levend geheel verbonden zijn, als één organisme, dat van hem als het hoofd de levensbeweging en de stuur ontvangt. Maar ten opzichte van *God den Heere* zijn we niet een *lichaam* maar een *woonstede*, zijn *Tempel*, waartoe hij snellijk komen wilde, om woning in ons te maken. Met Jezus zijn we tot één levend organisme verbonden; en dat kon, omdat hij onze natuur aannam. Maar voor God den Heere kunnen we nooit anders dan zijn *woonstede* zijn, omdat God de Heere, hoe dicht Hij ook tot ons nadere, toch altoos als God van ons onderscheiden blijft, juist zooals gij altoos onderscheiden blijft van het huis waarin ge woont.

Zelfs mag en moet gezegd, dat Jezus *met ons saam* het huis, den tempel en woonstede vormt, waarin God woning maakt. Hij behoort tot dat huis. Dat huis is zonder hem ondenkbaar. Hij is er de hoeksteen van. En daarom lezen we dan ook, dat niet slechts de kerk, maar Jezus zelf nog eerst den Heiligen Geest *ontvangen* moest. Aldus toch sprak Petrus (Hand. 2: 33): „Hij dan aan de rechterhand Gods verhoogd zijnde *en de belofte des Heiligen Geestes ontvangen hebbende van den Vader*, heeft dit uitgestort wat gij nu ziet en hoort.”

En hiermee stemt dan ook overeen de vaststaande uitdrukking voor het Pinksterwonder. Dit heet toch de „*uitstorting van den Heiligen Geest*”. Op zich zelf nu kan dit niet van